

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่อง การจัดการความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยางกิงไฟศาล จำกัด (สำนักงานใหญ่) เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการจัดการความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยางกิงไฟศาล จำกัด (สำนักงานใหญ่) และเพื่อเปรียบเทียบการจัดการความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยางกิงไฟศาล จำกัด (สำนักงานใหญ่) จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา สายงาน และตำแหน่งงาน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 245 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้ศึกษาสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยางกิงไฟศาล จำกัด (สำนักงานใหญ่)

1.1 ศึกษาการจัดการความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยางกิงไฟศาล จำกัด (สำนักงานใหญ่) โดยภาพรวม พบว่า การจัดการความเสี่ยงในการทำงานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติ ตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ ความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน ความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน ความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก

1.2 ศึกษาการจัดการความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยางกิงไฟศาล จำกัด (สำนักงานใหญ่) จำแนกตามเพศ โดยภาพรวม พบว่า การจัดการความเสี่ยงในการทำงานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนจำแนกตามอายุ โดยภาพรวม พบว่า การจัดการความเสี่ยงในการทำงานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนจำแนกตามสถานภาพ โดยภาพรวม พบว่า การจัดการความเสี่ยงในการทำงานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนจำแนกตามระดับการศึกษา โดยภาพรวม พบว่า การจัดการความเสี่ยงในการทำงานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนจำแนกตามสายงาน โดยภาพรวม พบว่า การจัดการความเสี่ยงในการทำงานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และจำแนกตามตำแหน่งงาน โดยภาพรวม พบว่า การจัดการความเสี่ยงในการทำงานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

2. เพื่อเปรียบเทียบการจัดการความเสี่ยงในการทำงานบริษัทไทยยางกิงไฟศาลจำกัด (สำนักงานใหญ่)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นการจัดการความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยางกิงไฟศาล จำกัด (สำนักงานใหญ่) การจำแนกตามเพศ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการจำแนกตามอายุ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการจำแนกตามสถานภาพ พบว่า ไม่แตกต่างกันทุกด้าน ส่วนการจำแนกตามระดับการศึกษา

พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการจำแนกตามสายงาน พบว่า มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และจำแนกตามตำแหน่งงาน พบว่า ไม่แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ตามเซฟเฟ พบว่า ผู้ที่มีอายุ 25-35 ปี มีความคิดเห็นด้านความเสี่ยงด้านการดำเนินงานแตกต่างกันกับผู้ที่มีอายุ 35 ปี ขึ้นไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้ที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปี มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอกแตกต่างกันกับผู้ที่มีอายุ 35 ปี ขึ้นไป และผู้ที่มีอายุ 25-35 ปี มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอกแตกต่างกันกับผู้ที่มีอายุ 35 ปี ขึ้นไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ส่วนการจำแนกตามระดับการศึกษา ด้านความเสี่ยงด้านบุคลากร พบว่า ทุกระดับการศึกษาประถมศึกษา มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านการบุคลากรไม่แตกต่างกัน ส่วนการ จำแนกตามระดับการศึกษา ด้านความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน พบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านการดำเนินงานแตกต่างกันกับผู้ที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และ จำแนกตามระดับการศึกษา ด้านความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก พบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านการดำเนินงานแตกต่างกันกับผู้ที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้ที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านการดำเนินงานแตกต่างกันกับผู้ที่มีระดับการศึกษา ปวช./ปวส. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ที่มีระดับการศึกษา ปวช./ปวส.มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านการดำเนินงานแตกต่างกันกับผู้ที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ส่วนการจำแนกตามตำแหน่งงาน ด้านความเสี่ยงด้านบุคลากร พบว่า ผู้ที่มีตำแหน่งงานทุกตำแหน่ง มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านบุคลากรไม่แตกต่างกัน ส่วนการ จำแนกตามตำแหน่งงาน ด้านความเสี่ยงด้านการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ พบว่า ผู้ที่มีตำแหน่งงานทุกตำแหน่ง มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ ไม่แตกต่างกัน และจำแนกตามตำแหน่งงาน ด้านความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก พบว่า ผู้ที่มีตำแหน่งงานพนักงานรายวัน มีความคิดเห็นความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอกแตกต่างกันกับผู้ที่มีตำแหน่งงานจัดซื้อ/ควบคุมคุณภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. เพื่อศึกษาการจัดการความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยางกิงไฟศาล จำกัด (สำนักงานใหญ่) พบว่า พนักงานมีความคิดเห็นการจัดการความเสี่ยงโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมากที่สุด คือ ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ และมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย คือ ความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพนักงานให้ความสำคัญในเรื่องการจัดการความเสี่ยงในการทำงานเป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งการจัดการความเสี่ยงสามารถครอบคลุมไปถึงเรื่องของความปลอดภัยในการทำงาน คุณภาพในการทำงานของบริษัทเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นต่อลูกค้า และคุณภาพชีวิตของตนเองในอนาคตอีกด้วย ส่วนเรื่องความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอกที่พนักงานให้

ความคิดเห็นโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะว่า พนักงานยังไม่ทราบว่าองค์กรมีการวางแผนการตั้งรับกับความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นแบบที่ไม่คาดคิดมาก่อน เช่น ภาวะทางการเงิน ภาวะทางเศรษฐกิจที่มีความแปรปรวน การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี หรือแม้กระทั่งภาวะทางสภาพภูมิอากาศ ซึ่งสอดคล้องกับ ชาญชัย เพ็ชรรัตน์ (2556, หน้า 79-85) ศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการความเสี่ยงของบริษัท โพรเทค เคมีคอล แอนด์เอนจิเนียริ่ง จำกัด ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่ เป็นเพศชายมากที่สุด มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ระดับ การศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี สังกัดฝ่ายปฏิบัติการ และมีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 1-5 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานการจัดการความเสี่ยงโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการวัดผลการจัดการความเสี่ยง ด้านการสนับสนุนจากผู้บริหารระดับสูง ด้านการติดตามกระบวนการจัดการความเสี่ยง ด้านการปฏิบัติตามกระบวนการจัดการความเสี่ยงอย่างต่อเนื่อง และด้านการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับมาก ด้านการฝึกอบรมและกลไกด้านทรัพยากรบุคคลอยู่ในระดับปานกลาง การทดสอบสมมติฐาน พบว่า พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน ในภาพรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน แต่ประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นด้านการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับ อนันต์ ธรรมชาลัย (2561, หน้า 490-505) ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการความเสี่ยงสำหรับกลุ่มอุตสาหกรรมปิโตรเคมีของประเทศไทย พบว่า 1) สภาพ ปัจจุบันในการจัดการความเสี่ยงของกลุ่มอุตสาหกรรมปิโตรเคมียังคงมีการใช้เครื่องมือในการจัดการความเสี่ยงตามมาตรฐานจากทวีปอเมริกาและทวีปยุโรป 2) ระดับการจัดการจัดการธุรกิจโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก และระดับผลการดำเนินการจัดการความเสี่ยงโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด 3) การวิเคราะห์ปัจจัย ข้อมูลทั่วไปของบริษัททุกด้านพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการวิเคราะห์ ปัจจัยการจัดการธุรกิจฯ ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินการจัดการความเสี่ยงโดยรวม ร่วมกันอธิบายการเปลี่ยนแปลงของผลการดำเนินการจัดการความเสี่ยงได้ร้อยละ 32.4 ในขณะที่ปัจจัยการจัดการธุรกิจฯ ด้านการวางแผน และด้านการควบคุม ส่งผลต่อผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยการจัดการธุรกิจฯ ด้านการจัดองค์กร และด้านการประสานงานส่งผลต่อการจัดการด้านผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) แนวทางการจัดการความเสี่ยงสำหรับกลุ่ม อุตสาหกรรมปิโตรเคมีของประเทศไทยประกอบด้วย (1) มาตรการในการลดความเสี่ยง (2) มาตรการในการ ป้องกันความเสี่ยง และ (3) มาตรการในการแก้ไข

1.1 ด้านความเสี่ยงด้านบุคลากร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพนักงานส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปวช./ปวส. และอยู่ในสายงานพนักงานฝ่ายผลิต ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการความเสี่ยงในระดับหนึ่งเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีเรื่อง ประเภทความเสี่ยงของ เอกลักษณ์ โสภานันธ์ (2561) กล่าวว่า ความเสี่ยงที่เกิดจากบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ การวางแผน การตรวจสอบ การทำงาน การมอบหมายหน้าที่และสิทธิของบุคลากร/ คณะทำงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการทุกฝ่ายอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อให้บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจในการใช้งาน การดูแลรักษาความปลอดภัยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งบุคลากรภายนอกที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม และสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการจัดการความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ของภูษณิศา จันทา (2559, หน้า 162-169)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการที่สำคัญ ได้แก่ บุคลากร ระบบงาน และการไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของธนาคาร

1.2 ด้านความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะยังมีเครื่องจักรอุปกรณ์ที่หลากหลายรุ่น และมีรุ่นเก่าและรุ่นใหม่สลับในแต่ละสายการผลิต จึงอาจทำให้เกิดความผิดพลาดหรือหยุดชะงักในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีเรื่องประเภทความเสี่ยงของ นฤมล สะอาดโณม (2549, หน้า 3) กล่าวว่า ความเสี่ยงด้านการดำเนินงานเป็นความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในกระบวนการทำงานตามแผนกลยุทธ์และส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนกลยุทธ์เช่นการขาดความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องการออกแบบกระบวนการปฏิบัติงานที่ไม่เหมาะสมการปฏิบัติงานผิดพลาดหรือล่าช้าและขาดข้อมูลหรือเครื่องมือที่จำเป็น และสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง การจัดการความเสี่ยงของบริษัท โพรเทค เคมีคอล แอนด์เอนจิเนียริง จำกัด ของ ชาญชัย เพ็ชรรัตน์ (2556, หน้า 79-85) ผลการศึกษาพบว่า มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานการจัดการความเสี่ยงโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการปฏิบัติตามกระบวนการจัดการความเสี่ยงอย่างต่อเนื่องอยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านความเสี่ยงด้านการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพนักงานขาดการอบรมในเรื่องดังกล่าว ที่ผ่านมาจะอบรมเฉพาะหัวหน้างานและระดับฝ่ายเท่านั้นซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีเรื่องประเภทของความเสี่ยงของ ภูษณ ปริย์มาโชต (2558, หน้า 28) กล่าวว่า ความเสี่ยงด้านกฎระเบียบต่างๆ (Compliance Risk: C) ความเสี่ยงที่เกิดจากการปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ที่บริษัทต้องปฏิบัติ และสัญญาผูกพันที่บริษัทต้องรับผิดชอบและสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง การศึกษากระบวนการจัดการความเสี่ยงตามกรอบการจัดการความเสี่ยงทั่วทั้งองค์กรตามกรอบแนวคิด COSO-ERM กรณีศึกษา : บริษัท เด สเต โค (เอเซีย) จำกัด ของ ลีลาศ คุณพอง (2558, หน้า 95-104) ซึ่งได้จากการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิตามนโยบายของบริษัท รายงานประจำปี ผังองค์กร การสังเกตการณ์ ระเบียบ ข้อกำหนด คู่มือการปฏิบัติงาน เอกสารที่ใช้ในการปฏิบัติงานรวมถึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการจัดการความเสี่ยงของบริษัท เด สเต โค (เอเซีย) จำกัด มีความสอดคล้องและคล้ายคลึงกับแนวทางของ COSO-ERM อยู่ในระดับที่ดี

1.4 ด้านความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบริษัทมีแผนการจัดการความเสี่ยงเท่านั้นแต่ไม่มีคู่มือและแผนสำรอง รองรับเหตุการณ์ที่เกิดจากปัจจัยภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีเรื่องประเภทของความเสี่ยงของ อริญ โสทธิพันธ์ (2550, หน้า 27) กล่าวว่า ความเสี่ยงภายนอกเป็นความเสี่ยงที่ไม่สามารถควบคุมได้โดยองค์กรเองเช่นความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจสังคมการเมืองกฎหมายความเสี่ยงทางด้านภัยธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและความเสี่ยงด้านภัยที่เกิดจากสงครามการก่อการร้าย และสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง การเปิดเผยการจัดการความเสี่ยงตามกรอบแนวคิดของ COSO ของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในกลุ่ม SET ของ ศุภมาศ หอมตระกูล (2555) ผลวิจัยพบว่า บริษัทมีการเปิดเผยการจัดการความเสี่ยงตามกรอบแนวคิดของ COSO อยู่ในระดับการเปิดเผยน้อย โดยองค์ประกอบของกรอบแนวคิดการจัดการความเสี่ยงที่มีการเปิดเผยในระดับดีมีเพียงกิจการการควบคุม และสภาพแวดล้อมภายในองค์กรที่ระดับ

พอใช้เท่านั้น ส่วนการกำหนดวัตถุประสงค์ การระบุเหตุการณ์ การประเมินความเสี่ยง การตอบสนองต่อความเสี่ยง สารสนเทศและการสื่อสาร การติดตามผลมีการเปิดเผยในระดับน้อยถึงน้อยมาก

2. เพื่อเปรียบเทียบการจัดการความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยางกิงไพศาล จำกัด (สำนักงานใหญ่) จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความเสี่ยงด้านบุคลากร เพศชายมีความคิดเห็นแตกต่างมากกว่าเพศหญิง และความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก เพศชายมีความคิดเห็นแตกต่างมากกว่าเพศหญิงนอกนั้นมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทุกด้าน ส่วนพนักงานที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นการจัดการความเสี่ยงโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน ส่วนพนักงานที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นการจัดการความเสี่ยงโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นการจัดการความเสี่ยงโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความเสี่ยงด้านบุคลากร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน และพนักงานที่มีตำแหน่งงานต่างกันโดยภาพรวมทุกด้าน พบว่า ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความเสี่ยงด้านบุคลากร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพนักงานมีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในการทำงาน เข้าใจในบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง มีการรับรู้และเข้าใจเรื่องบุคลากร ความเสี่ยงการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ และการรับรู้เรื่องความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก ที่แตกต่างกัน ทำให้พนักงานขาดความความรู้ความเข้าใจในเรื่องของความเสี่ยงในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับลีลาศ คุณพอง (2558, หน้า 95-104) ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาระบบการจัดการความเสี่ยงตามกรอบการจัดการความเสี่ยงทั่วทั้งองค์กรตามกรอบแนวคิด COSO-ERM กรณีศึกษา : บริษัท เค สเต โค (เอเชีย) จำกัด จากผลการศึกษาพบว่าระบบการจัดการความเสี่ยงของบริษัท เค สเต โค (เอเชีย) จำกัด มีความสอดคล้องและคล้ายคลึงกับแนวทางของ COSO-ERM อยู่ในระดับที่ดี ซึ่งพบเพียงบางปัจจัยที่ต้องปรับปรุงให้เหมาะสมอันได้แก่ ต้องมีการจัดทำคู่มือการจัดการความเสี่ยงทั้งภายนอกและภายใน นโยบายการเงินต้องมีความชัดเจนในด้านการประเมินความเสี่ยงจากสถานะการเมือง อัตราแลกเปลี่ยนและการมองหาทุนสำรอง ในด้านความเสี่ยงองค์กร ต้องมั่นใจว่าพนักงานทุกระดับ มีความรู้ความเข้าใจการจัดการความเสี่ยงอย่างเพียงพอโดยจะต้องมีการประเมินจากแบบทดสอบหรือการจัดกิจกรรมที่เหมาะสม และองค์กรควรมีแนวทางที่เหมาะสมในการควบคุม และดูแลอัตราการผลิตของพนักงานระดับปฏิบัติงานที่เข้าออกสูงให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม ซึ่งบริษัทอาจต้องพิจารณาค่าจ้าง ผลตอบแทน สวัสดิการของบริษัทโดยอาจจะต้องเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมในลักษณะเดียวกันว่ามีความแตกต่างกันเพียงใดเพื่อนำมาปรับปรุงต่อไป และสอดคล้องกับ ภูษณิศา จันทา (2559, หน้า 162-169) ศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการความเสี่ยงด้าน

การปฏิบัติการของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการที่สำคัญ ได้แก่ บุคลากร ระบบงาน และการไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของธนาคาร 2) ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการที่สำคัญ ได้แก่ การปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อพนักงาน และเหตุการณ์ จลาจลจากภายนอกองค์กร 3) ระดับความเสี่ยง ด้านการปฏิบัติการของธนาคารกรุงไทย อยู่ในระดับ ปานกลาง 4) การจัดการความเสี่ยง ด้านการปฏิบัติการสามารถป้องกันปัจจัยความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการได้ระดับหนึ่ง อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติและ 5) แนวทางการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการ ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการ ได้แก่ วัฒนธรรม องค์กร และการใช้โปรแกรมการจัดการ ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ด้านความเสี่ยงด้านบุคลากร

- ควรมีการส่งเสริมพัฒนาทักษะในการทำงานของพนักงานในระดับปฏิบัติการ มากกว่าระดับหัวหน้างาน โดยให้ตรงกับลักษณะของงานที่ปฏิบัติอยู่
- ควรมีการปรับปรุงระบบการให้รางวัล ผลตอบแทนและสวัสดิการเมื่อพนักงาน ปฏิบัติงานได้ตามเป้าหมายขององค์กร เพื่อสร้างแรงจูงใจในการทำงานให้ดียิ่งขึ้นและลดอัตราการ เข้า-ออกจากงาน

1.2 ด้านความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน

- ผู้บริหารควรมีการกำกับกำกับการดำเนินงานการจัดการความเสี่ยงให้มากยิ่งขึ้น ใน เรื่องของ การควบคุมกำกับดูแลคุณภาพสินค้า
- ควรมีการตรวจสภาพอุปกรณ์ให้มีความพร้อมใช้งานอยู่ในระดับสมบูรณ์ เป็น ประจำทุกเดือน

1.3 ด้านความเสี่ยงด้านการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ

- องค์กรต้องสร้างความเข้าใจในเรื่องของกฎหมาย กฎระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ในการทำงานให้แก่พนักงานได้รับทราบ โดยส่งเสริมให้มีการอบรมพนักงานอย่างต่อเนื่อง
- ควรมีการจัดทำคู่มือป้องกันเหตุที่จะเกิดขึ้นเกี่ยวกับการผิดวินัย/กฎระเบียบ/ มาตรการ/ข้อกำหนด ซึ่งจะเป็นการลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้

1.4 ด้านความเสี่ยงด้านปัจจัยภายนอก

- องค์กรควรมีการประชาสัมพันธ์ให้พนักงานได้รับทราบแผนกลยุทธ์การจัดการ ความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยงกิจไฟศาล จำกัด (สำนักงาน) เพื่อให้พนักงานได้รับทราบว่าองค์กรมีการวางแผนการจัดการความเสี่ยงที่ดี
- องค์กรควรมีการปรับปรุงทบทวนแผนฉุกเฉินของแผนกลยุทธ์การจัดการ ความเสี่ยงในการทำงานของ บริษัท ไทยยงกิจไฟศาล จำกัด (สำนักงาน) ภายในขณะทำงานจัดการ ความเสี่ยงทุกๆ 6 เดือน ในเรื่องสังคม การเมือง และการเปลี่ยนแปลงทางสภาพอากาศ เช่น การเกิด อุทกภัย การเกิดวาตภัย เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการจัดการความเสี่ยงในการทำงาน
- 2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ต่อการจัดการความเสี่ยงในการทำงาน
- 2.3 ควรศึกษาประสิทธิภาพการจัดการความเสี่ยงในการทำงาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี